

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Lanžhotského, Ph.D., a soudců JUDr. Zity Jasanské a Mgr. Tomáše Šintáka ve věci

žalobců: a) [redacted], narozená [redacted]
bytem ve [redacted]
zastoupená advokátkou Mgr. Martinou Krňoulovou
se sídlem v Turnově, Palackého 211

b) [redacted], narozený [redacted]
bytem ve [redacted]
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Krňoulovou
se sídlem v Turnově, Palackého 211

proti
žalovanému: [redacted], narozený [redacted]
bytem v [redacted],
zastoupený [redacted],
bytem v [redacted], [redacted]

o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví

k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Semilech ze 16. května 2019 č. j. 10 C 75/2017-205, ve znění opravného usnesení z 2. srpna 2019 č. j. 10 C 75/2017-212

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobcům k rukám jejich zástupkyně náklady odvolacího řízení 48 619 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobci navrhli zrušit a vypořádat rovnodílné podílové spoluvlastnictví, které jim (když svůj spoluvlastnický podíl mají ve společném jmění) a žalovanému svědčí k pozemkům st.p.č. [REDACTED], jehož součástí je stavba č. p. [REDACTED] („[REDACTED]“), a st.p.č. [REDACTED], jehož součástí je stavba bez č. p. nebo č. e., a rovnodílné podílové spoluvlastnictví žalobce ad b a žalovaného k pozemkům p.č. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], to vše v obci a katastrálním území [REDACTED].
2. Vyložili, že podle nich není dobře možné reálné rozdělení uvedených nemovitostí jako celku, a žádali jejich přikázání do jejich společného jmění, resp. do výlučného vlastnictví žalobce ad b. Především vyzdvihli, že rod [REDACTED] předmětné nemovitosti vlastní už přes sto let, že k nim mají intenzivní citovou vazbu, že je užívají a pečují o ně a jejich rodina má zájem na nich dál zemědělsky hospodařit.
3. Žalovaný se zrušením a vypořádáním podílového spoluvlastnictví souhlasil a přitakal žalobcům, že není namístě reálné rozdělení nemovitostí, ale i on požadoval přikázat je do jeho výlučného vlastnictví. Zejména zmínil, že žalobci v určité době, stejně jako bratr žalobce ad b, od něhož pak žalovaný svůj spoluvlastnický podíl koupil, souhlasili, že mu svůj podíl prodají, že podle něj žalobci k nemovitostem silný citový vztah určitě nemají, protože dopustili jejich současný dosti špatný až havarijní stav, v jehož důsledku je nyní k zemědělské činnosti použít dobře nejde, a že on má na rozdíl od žalobců dostatek prostředků na potřebnou nákladnou rekonstrukci budov.
4. Shora označeným rozsudkem okresní soud podílové spoluvlastnictví ke všem nemovitostem zrušil, přikázal nemovitosti z podílového spoluvlastnictví žalobců a žalovaného do společného jmění žalobců a nemovitosti z podílového spoluvlastnictví žalobce ad b a žalovaného do výlučného vlastnictví žalobce ad b, a uložil žalobcům, aby žalovanému do 15 dnů od právní moci rozsudku zaplatili 1 242 000 Kč, resp. žalobci ad b, aby žalovanému v téže lhůtě zaplatil 558 000 Kč (výroky I a II), a žalovaného zavázal povinností nahradit žalobcům do 3 dnů od právní moci rozsudku náklady řízení 263 319,80 Kč (výrok III).
5. V odůvodnění shrnul svá skutková zjištění, citoval některá zákonná ustanovení a především podrobně vysvětlil, že ke zrušení spoluvlastnictví přikročil podle § 1143 občanského zákoníku, když uzavřel, že obě strany mají zcela odlišné představy o způsobu užívání nemovitostí a pro zachování spoluvlastnictví nesvědčí ani okolnosti vzniku spoluvlastnického vztahu. Dále s odkazem na § 1144 a § 1147 občanského zákoníku přehledně vyložil, proč z praktického hlediska není vhodné, potažmo možné nemovitosti reálně dělit, že obě strany prokázaly, že mají finance na výplatu odpovídajícího vypořádacího podílu, a že žalovaný sice vyjádřil ochotu pro případ smírného řešení sporu zaplatit žalobcům celkově vyšší částku (2 050 000 Kč), než jaká odpovídá souhrnnému vypořádacímu podílu vyplývajícímu ze znaleckého dokazování (1 800 000 Kč), ale že tato nabídka vzhledem k jiným relevantním okolnostem nakonec nemohla být při rozhodování, komu nemovitosti přikázat, určující. Konstatoval, že tu při tomto rozhodování nelze využít kritérium velikosti spoluvlastnických podílů a že hledisko účelného využití věci sice je ve vztahu k oběma stranám v určitém smyslu rovnocenné, protože ani jedna podle všeho nebude nemovitosti jako celek užívat osobně (žalobci už nyní výraznou část pozemků pronajímají a ani žalovaný žádný záměr využít pozemky osobně neprezentoval), ale že s ohledem na rodinné poměry účastníků přece jen svědčí spíše pro žalobce, protože jsou dva a kromě nich projevují zájem o využití nemovitostí také jejich blízcí příbuzní. Žalovaný sice má podstatně více peněz na potřebnou rekonstrukci budov, ale žalobci naproti tomu mají možnost provést určité práce za pomoci členů širší rodiny. Na rozdíl od žalovaného jsou dlouholetými spoluvlastníky a o nemovitosti každopádně dosud pečovali významně více než žalovaný, i když se kvůli neshodám s předchozím spoluvlastníkem, bratrem žalobce ad b,

omezili jen na práce, které byly v době jejich nejintenzivnější zemědělské činnosti nezbytné pro její provoz (rekonstrukce elektroinstalace, ojedinělá oprava střešních trámů a tašek využívané stodoly, oprava příjezdové cesty). Ve prospěch žalobců svědčí i okolnosti nabytí spoluvlastnického podílu a výrazně hlubší osobní vztah k nemovitostem. Ty mají charakter rodového majetku, když usedlost nabyl předek žalobce ad b [REDAKCE] už v roce 1889 a žalobcům pak poloviční spoluvlastnický podíl prodal otec žalobce ad b v roce 1975; a svůj výlučný spoluvlastnický podíl k pozemkům žalobce ad b v roce 1985 zdědil. I spoluvlastnický podíl, nyní svědčící žalovanému, donedávna patřil rodině. Babička žalobce ad b [REDAKCE] ho v roce 1974 prodala bratru žalobce ad b [REDAKCE], který jej žalovanému prodal teprve v roce 2016. Žalobce ad b se navíc v domě č. p. [REDAKCE] narodil, prožil zde část svého života, a posléze, před postavením rodinného domu, tu žil s žalobkyní ad a, a věnovali zde čas svým vnoučatům. Mají zájem daný rodový majetek zachovat a přenechat jej následujícím generacím. Bylo sice prokázáno, že v minulosti i projevili ochotu svůj podíl žalovanému prodat, ale podle okresního soudu tato krátkodobá výjimečná epizoda nemůže jejich velmi úzký a intenzivní vztah k předmětným nemovitostem zásadně zpochybnit. A v daném řízení nemůže mít rozhodující váhu tím spíše, že jejich znovu odmítavý postoj k prodeji byl žalovanému v době, kdy svůj podíl kupoval, znám. Navíc žalovaný vlastní poblíž (v [REDAKCE]) od roku 2007 podobný nemovitý majetek, ohledně něž odmítl vypovídat. Právě z uvedených důvodů se tedy okresní soud ve sporu účastníků o nabytí vypořádávaných nemovitostí přiklonil na stranu žalobců a uložil jim vyplatit žalovanému odpovídající vypořádací podíly.

6. Výrok o nákladech založil na výsledku řízení (§ 142 odst. 1 občanského soudního řádu). Vysvětlil, že v řízení byli, vzhledem k prosazení toho způsobu vypořádání, o který proti stanovisku žalovaného usilovali už před zahájením řízení, plně úspěšní žalobci, a podrobně popsal způsob výpočtu přiznané náhrady.
7. Proti tomuto rozsudku se žalovaný odvolal. Navrhl změnit jej tak, že se vypořádávané nemovitosti za dané vypořádací podíly přikazují do vlastnictví jemu a náklady řízení jsou povinni nahradit žalobci jemu. Mínil, že okresní soud při svém rozhodování nerespektoval stávající judikaturu. Částečně citoval odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ve věci sp. zn. 22 Cdo 2024/2016 a namítl, že okresní soud chybně vyhodnotil kritérium účelného využití nemovitostí. Nedostatečně totiž přý reflektoval, že jsou nemovitosti v havarijním, resp. absolutně neuživatelném stavu (s výjimkou pronajatých polností, které ale žalobci stejně nejméně od roku 2012 neužívají) a jen on je připraven je zcela zrekonstruovat a na rozdíl od žalobců na to má připraveny dostatečné finance. Zachoval by přitom stavební i historický ráz budov a posléze by je užíval k bydlení. Zopakoval, že se žalobci nepříčinili, aby byly budovy v dobrém stavu. Dále byl přesvědčen, že pro vypořádání spoluvlastnictví nemůže být významné, že žalobci jsou dva a on jen jeden. Opět připomněl, že žalobcům nabízel celých 2 050 000 Kč (a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1114/2016 s tím, že se tímto aspektem věci soud prvního stupně podle něj zřejmě vůbec nezabýval), a podotkl, že i tím prokázal svůj vztah k nemovitostem, stejně jako když bratru žalobce ad b za jeho spoluvlastnický podíl zaplatil 2 000 000 Kč. Upozornil, že zákon praví, že při rozhodování o přikázání věci do vlastnictví jednomu ze spoluvlastníků přihlídnout k historické rodinné vazbě ke společné věci jen „lze“, a argumentoval, že přitom okresní soud vlastně odůvodnil své rozhodnutí právě jen tím, že citový vztah žalobců k nemovitostem je silnější. Jedním z rozhodujících hledisek přitom musí být, jak se spoluvlastník o věc stará, jak o ni pečuje a udržuje ji; na pouhý citový vztah se omezit nelze. Z pohledu zákonné úpravy tak podle žalovaného napadený rozsudek vlastně není odůvodněn řádně.
8. Žalobci naopak pokládali rozhodnutí okresního soudu za správné, navrhli je potvrdit a rozvíjeli jeho důvody. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn.

22 Cdo 340/2002, 22 Cdo 1644/2005 a 22 Cdo 2595/2008 chválili, že soud prvního stupně správně vymezil rozhodná kritéria pro přikázání vypořádávaného nemovitého celku, zvážil je, a to i v jejich vzájemných souvislostech, a vyvodil z nich závěry, které jsou v souladu se zákonem i judikaturou. Zmínili, že finanční situace účastníků jako celek nebo to, jestli disponují také prostředky na opravy a údržbu nemovitostí, nebyly dokazovány; dokazovala se jen schopnost vyplatit vypořádací podíl. Sdělili, že mají k dispozici i další peníze než ty, jejichž existenci v prvostupňovém řízení prokázali, a podotkli, že nebyly prokazovány závazky účastníků. Shrnuto, okresní soud nezjišťoval celkovou finanční kondici stran. Oponovali žalovanému, že bylo uváženo, že jim byla nabízena vyšší vypořádací suma, a upozornili, že i oni žalovanému za jeho podíl v korespondenci nabízeli částku, za niž jej koupil. Mínili, že nabídka vyššího vypořádacího podílu nemusí být důkazem o citovém vztahu k majetku, nýbrž jen o obchodní taktice, a navíc tato okolnost nemůže být při rozhodování soudu o způsobu vypořádání jediným ani rozhodujícím faktorem (22 Cdo 1114/2016, 22 Cdo 2024/2016). Přisvědčili okresnímu soudu, že právě oni v minulosti nemovitosti udržovali a v určitém rozsahu i rekonstruovali, a dodali, že naproti tomu žalovaný jen v zanedbatelném rozsahu sekal trávu (přitom ani nedodržel dohodu, kterou účastníci v této záležitosti uzavřeli). Sdělili, že v květnu 2019 provedli akutní zásah proti napadení lesa kůrovcem. Okresní soud podle nich správně vyhodnotil i účastníky prezentované záměry stran využití nemovitostí. Připomněli, že žalovaný ve věci své druhé zemědělské usedlosti nejprve lhal, posléze odmítl vypovídat a nevysvětlil, proč nevyužívá k bydlení a hospodaření právě ji. Oni jiný podobný majetek, kde by mohli uskutečňovat své plány, nemají. Znovu argumentovali, že žalovaný v době nákupu svého spoluvlastnického podílu věděl, že oni svůj podíl prodat nehodlají, a vysvětlovali, že aktuálně do nemovitostí příliš neinvestují i kvůli nejistotě, způsobené tímto řízením, a limitům spoluvlastnictví.

9. Při odvolacím jednání žalovaný žalobcům navrhl smírné vyřízení sporu. Uvedl, že ponese-li obě strany náklady řízení ze svého, je ochoten žalobcům za jejich spoluvlastnické podíly zaplatit celkem 2 500 000 Kč. Pro případ, že na to žalobci nepřistoupí, požadoval za své podíly 2 200 000 Kč (vzhledem k nákladům, které s nemovitostmi od koupě podílů a v tomto řízení měl).
10. Žalobci jeho návrh nepřijali. Argumentovali, že by jej akceptovali na počátku sporu, ale že posléze už do věci vložili příliš času a energie.
11. Protože bylo odvolání podáno k tomu oprávněnou osobou a včas, krajský soud napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k následujícím závěrům:
12. Okresní soud důkladně zjistil všechny relevantní dílčí skutečnosti, učinil zcela přiléhavé skutkové závěry, důsledně je právně vyhodnotil, respektujíc při tom v úplnosti nejen platná zákonná pravidla, ale i ustálená judikatorní východiska, a vydal rozhodnutí, které je naprosto přesvědčivé. Odůvodnil je velmi pečlivě a odpovědně se vypořádal i s argumentací účastníků. Krajský soud proto především na jeho odůvodnění odkazuje. Není nic podstatného, co by k němu bylo třeba dodat.
13. Proti závěrům okresního soudu o existenci a předmětu spoluvlastnického vztahu účastníků, o předpokladech pro jeho zrušení (§ 1140 odst. 1, § 1143 občanského zákoníku) a o tom, že nepřichází v úvahu vypořádat spoluvlastnictví reálným rozdělením nemovitostí mezi účastníky (§ 1144 odst. 1 občanského zákoníku), odvolatel a ani žalobci nebrojí.
14. Námitka žalovaného, že při rozhodování, komu z účastníků vypořádávané nemovitosti přikázat do výlučného vlastnictví, okresní soud ponechal stranou obecně přijímané závěry soudní praxe, není oprávněná.
15. Judikatura především zdůrazňuje, že spoluvlastníku lze přikázat společnou věc za náhradu (§ 1147 odst. 1 občanského zákoníku), pokud o to projeví zájem a je solventní (viz např.

rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 22 Cdo 1942/2016). Splňuje-li tato kritéria více spoluvlastníků, mezi nimiž je třeba rozhodnout, musí soud vzít do úvahy „veškerá rozhodná kritéria“. Komu bude věc přikázána, záleží na úvaze soudu, která musí respektovat základní principy soukromého práva (§ 2 a následující občanského zákoníku). Proto soud v takových případech musí především vzít v potaz výši podílů spoluvlastníků, zabývat se budoucím účelným využitím věci (22 Cdo 1450/2015), přihlížet k tomu, který ze spoluvlastníků v nemovitosti případně bydlel či podnikal, udržoval ji, opravoval, eventuálně do ní investoval a je schopen se o její údržbu nadále starat (22 Cdo 879/2005, 22 Cdo 2024/2016). Vždy je také třeba přihlížet ke schopnosti včas zaplatit vypořádací podíl (22 Cdo 1604/2005) a k intenzitě vztahu dotyčného účastníka k vypořádávanému majetku (může být dána např. historickou rodinnou vazbou a může se projevovat i tím, že spoluvlastník navrhne zaplacení vyšší finanční náhrady; 22 Cdo 4930/2010 nebo 22 Cdo 130/2013).

16. Judikatura také zdůrazňuje, že v řízení o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví jsou často dány skutečnosti, umožňující s určitou mírou přesvědčivosti zdůvodnit přikázání věci každé ze stran sporu, že právě proto je rozhodnutí soudu v zásadě věcí jeho úvahy, ovšem že tato úvaha musí být řádně odůvodněna a nesmí být zjevně nepřiměřená (za všechny viz např. 22 Cdo 1450/2015).
17. V projednávané věci okresní soud, jak už shora uvedeno, nakonec dovodil, že pro přikázání nemovitostí žalobcům svědčí, že žalovaný na rozdíl od nich má, dokonce v daném regionu (v sousedním okrese [REDAKCE]), jiný podobný majetek, kde podle všeho může své záměry či potřeby realizovat podobně, že žalobce z konkrétních důvodů (jde o historicky rodinný majetek, žalobci jej spoluvlastní po podstatně delší dobu než žalovaný a prožili tu část svého života) musí vázat k dotčenému místu a majetku daleko hlubší vazba, že mu věnovali (vzhledem k okolnostem, především délce svého spoluvlastnického vztahu, přirozeně) dosud podstatně větší péči než žalovaný a, soudě podle výsledků řízení, v jejich vlastnictví budou nemovitosti i účelněji využity (přičemž v první řadě v této souvislosti zjevně nejde o to, že žalobci jsou na rozdíl od žalovaného dva, ale že vedle nich projevují o užívání zájem i jejich blízcí příbuzní a vzhledem k povaze předmětných nemovitostí jde o majetek, který právě takto dobře využít lze). Připustil, že žalovaný má víc peněz než žalobci, a že by z tohoto důvodu měl v porovnání s nimi lepší možnosti do nemovitostí v potřebném rozsahu investovat, ba je zvelebit, a vzal v úvahu i to, že péče a finanční investice žalobců, ať už z jakýchkoli důvodů (když žalobci určité vysvětlení poskytl), nebyly, viděno současným stavem budov, dostatečné. S otázkou, jestli jsou žalobci do budoucna schopni budovy v potřebném rozsahu opravit a udržovat, se ovšem rovněž náležitě vypořádal. Zřetelně zodpovědně vážil všechny účastníky přednesené, resp. v úvahu připadající, relevantní argumenty pro tu i onu stranu sporu. Přiklonil-li se nakonec k tomu, že převažují důvody pro přikázání nemovitostí žalobcům, resp. že tyto důvody jsou pádnější, a své rozhodnutí náležitě odůvodnil, nelze mu podle krajského soudu právem nic vytknout. Jeho rozhodnutí reflektuje zjištěné okolnosti rozumně, citlivě a zcela přesvědčivě.
18. Okolnost, že žalovaný nabídl žalobcům, že jim v rámci případného smíru, kterým by mu nemovitosti přenechal, zaplatí za jejich spoluvlastnické podíly výrazně vyšší částku, než jaká podle zjištění okresního soudu odpovídá jejich objektivně pojímané hodnotě (pokud ovšem budou žalobci zároveň souhlasit, že jim nebudou nahrazeny náklady, které jim v tomto řízení vznikly), není sama o sobě důvodem pro vydání rozsudku, že se nemovitosti přikazují do jeho vlastnictví (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věcech sp. zn. 22 Cdo 1114/2016, 22 Cdo 2024/2016, 22 Cdo 692/2019 nebo 22 Cdo 2293/2019). Ostatně, i kdyby mělo být toto stanovisko vykládáno, navzdory námitce žalobců, jako projev jeho „citového vztahu“ žalovaného k předmětným nemovitostem, bylo by v podobném duchu třeba odmítavý postoj žalobců k návrhu žalovaného pojímat jako výraz jejich „citového poměru“ přinejmenším stejné intenzity.

19. Nabídka žalovaného, a ani dřívější postoj žalobců, že žalovanému v případě mimosoudního řešení sporu za jeho spoluvlastnické podíly zaplatí sumu, za niž je koupil od bratra žalobce ad b, zároveň nejsou ani důvodem pro rozhodnutí, že jsou žalobci povinni žalovanému v rámci daného vypořádání zaplatit vyšší náhradu, než jaká odpovídá za pomoci znaleckého posudku zjištěné hodnotě jeho spoluvlastnických podílů. Zákon kritéria pro stanovení přiměřené náhrady nestanoví, ovšem podle ustálené rozhodovací praxe zásadně má výše náhrady základ v ceně společné věci obvyklé v daném místě a v čase rozhodování (22 Cdo 976/2011); při stanovení náhrady se vychází z podílu ceny, za niž by bylo reálně možno prodat celou věc (22 Cdo 2908/2015 nebo 2 Cdon 425/96), přičemž se přihlíží i k případné existenci právních závad (22 Cdo 3924/2007, 22 Cdo 1114/2016). Přiměřená náhrada, pravda, může být s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu stanovena i vyšší než jen vycházející z obecné ceny. V projednávané věci ale nelze ztrácet ze zřetele, že nabídky obou stran byly vázány na smírné ukončení jejich pře, takže brát je bez dalšího za významné či dokonce jediné rozhodující vodítko pro stanovení přiměřené náhrady ve smyslu § 1147 občanského zákoníku nelze (viz i zde argumentaci v rozhodnutích sp. zn. 22 Cdo 2024/2016 a 22 Cdo 692/2019).
20. Krajský soud je si vědom, že žalovaný relativně před nedávnem zaplatil za své spoluvlastnické podíly částku znatelně vyšší, než jakou má nyní obdržet od žalobců na základě zjištění o obecné ceně tohoto majetku (a že tu jsou i výdaje, které mu vznikly a vzniknou – v důsledku náhradové povinnosti vůči žalobcům – v souvislosti s tímto řízením), a že přitom podle všeho nelze dovozovat, že v průběhu trvání spoluvlastnického vztahu účastníků v jakémkoli smyslu čerpal ze svého spoluvlastnictví prospěch způsobem, který by snad bylo možno pokládat za (přínejmenším) kompenzaci tohoto rozdílu. Konstatuje ovšem, že zaplatil-li žalovaný při nabývání svých podílů z jakéhokoli důvodu cenu, která obvyklou cenu nabývaného majetku převyšovala, spoléhal-li na to, že žalobce přes jejich od počátku odmítavý postoj posléze přece jen přesvědčí, aby mu své podíly prodali i oni (ovšem finanční nabídku, kterou by snad původně byli ochotni akceptovat, jim učinil pozdě, totiž až v závěru odvolacího řízení), a prosazoval-li v daném řízení až do jeho konce takové vypořádání, které vzhledem k tomu, že jeho pozice byla v porovnání s pozicí žalobců z hlediska zákonných kritérií slabší, neobstálo (nemohlo obstát), není poměrně značná finanční ztráta, kterou žalovaný v daných souvislostech zjevně utrpěl či utrpí, okolností, která by při rozhodování o způsobu vypořádání rušeného spoluvlastnictví měla mít význam. To tím spíše, že žalobci tuto jeho finanční ztrátu nezpůsobili, a to v žádné z jejich dílčích složek.
21. Z uvedených důvodů krajský soud napadený rozsudek ve výrocích o věci samé potvrdil (§ 219 o. s. ř.).
22. A týmž způsobem rozhodl i o nákladovém výroku okresního soudu. Protože proti němu nikdo z účastníků žádnou kritiku nepřednesl, postačí zde odkázat na jeho správné a vyčerpávající odůvodnění.
23. Vzhledem k tomuto výsledku odvolacího řízení je žalovaný povinen žalobcům nahradit i náklady tohoto procesního úseku (§ 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř.). Žalobci mají nárok (§ 151 odst. 2 o. s. ř.) na náhradu odměny své advokátky 17 312 Kč (žalobkyně ad a), resp. 20 832 Kč (žalobce ad b; advokátka provedla pro každého z žalobců po dvou úkonech právní služby; ohledně výpočtu náhrady odměny za úkony právní služby pro toho kterého z žalobců krajský soud odkazuje na výklad okresního soudu, s nímž se zcela ztotožňuje), na náhradu advokátčiných režijních výdajů 600 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v nyní platném znění), náhradu advokátkou ztraceného času 600 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a, odst. 3 téže vyhlášky), náhradu advokátčiných cestovních výdajů 837 Kč (§ 13 odst. 5 téže vyhlášky) a náhradu advokátkou placené daně z přidané hodnoty 8 438 Kč (§ 137 odst. 3 písm. a o. s. ř.). Celková náhrada tak činí 48 619 Kč (žádné mimořádné důvody

pro její výjimečné snížení či odepření podle § 150 o. s. ř. krajský soud neshledal) a je splatná k rukám advokátky žalobců (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Odvolání proti tomuto rozsudku není přípustné.

Dovolání je přípustné pouze pokud rozsudek závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Lze je podat do dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku, a to k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně, prostřednictvím Okresního soudu v Semilech.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Hradec Králové 19. února 2020

JUDr. Vladimír Lanžhotský, Ph.D., v. r.
předseda senátu